

større Autoritet end de Herrer, at Kjøbenhavns Grosserer-societet nu i 8—9 Aar stadig har andraget om denne Afgifts Afstæffelse. Grosserer-societet bestaar af Mænd, der have Erfaring om, hvilke Byrder vor Handel og Skibsfart kunne bære, og naar disse Mænd finde denne Afgift særdeles trykkende, har det en større Betydning for mig, som jo desuden repræsenterer den samme Kommune, end de ærede Herrer's Argumenter, hvilke jeg, som sagt, finder meget lidet overbevisende. Hvad angaar det Exempel, som det ærede 1ste Medlem for 10de Kredts (Sesjen) anførte om denne Afgifts Betydning for Stenkullenes Indførsel, som er saa overordentlig vigtig for vor lille Industri og ogsaa for Smaaafolk, saa vil jeg sige, at den fordyrer hver Lønne Stenkul med 5 Ore, og da nu den Lørd, som Stenkul desuden sværer, er 5 Ore pr. Lønne ... (Stemmer: 14 Ore!) 14 Ore, altsaa endnu mere — bliver hele Afgiften paa Stenkul 5 Ore plus de 14 Ore, det gjør 19 Ore. Jeg tror, det var gavnligt, om begge Afgifter hevedes. Heller ikke kan jeg indrømme de ærede Medlemmer, at man ikke skal tage Hensyn til formentlig taagebe Jorestillinger om Muligheden af en Transthandel. Der er, tror jeg, ikke mange Steder i Verden, der frembyder fordelagtigere Betingelser for Transthandel mod Ost og Vest i Europa end Kjøbenhavn, Malmø og Helsingborg, og selv om man ikke kan have nogensomhelst Mening om, at denne Transthandel ogsaa vil komme, er det dog ganske vist, at det er klogt at rydde de Vanskeligheder afveien, som den vil støde paa under vor nuværende Lovgivning. Men uagtet jeg saaledes, som sagt, tror, at vi skulle se hen til virkelige Autoriteter — og baade virkelig statsøkonomiske og virkelig merkantile Autoriteter ere for denne Afgifts Ophævelse —, saa drifter jeg mig dog ikke til at paatvinge Regjeringen en Bortfalden af en saa betydelig Statsindtægt som den paa 7—800,000 Kr. om Aaret, uden at kunne anwise et bestemt Bederlag derfor. Jeg tror derfor ikke, at denne Sag i den Stikelse, hvori den nu foreligger, er moden til Afgjørelse, og jeg tror, at, ligesaa lidt som vi skulle fremtvinge en Anvendelse af det kongelige Veto, ligesaa lidt skulle vi kaste denne Sag uden videre ud af Thinget. Jeg tror, at vi skulle benytte den til at indlede en Forhandling med Regjeringen om, hvilke Forandringer der er ønskelig i den hele økonomiske

Lovgivning. Den ærede Finantsminister har ganske vist for nogle Aar siden forelagt et lille Lødblovsforslag inde i Folkethinget, men har ikke senere villet føre det videre. Det kan jeg under de nu bestaaende politiske Forhold ingenlunde hebreide ham; men jeg tror, at han vil være enig i den Erkjendelse, at, medens man paa alle andre Punkter søger at naae de Fremskridt, som man desværre ikke har kunnet naae, fordi Kravene paa den anden Side have været for store til, at man kunde enes om, hvor langt eller kort Fremskridtet vilde kunne gaa, kan det ikke gaa an at blive staaende stille paa hele det økonomiske Omraade. Det gaar paa ingen Maade an. Sverken er Tilstanden der saa ønskelig eller saa gunstig for de forskjellige Interesser, som den bør være, og heller ikke er det rigtigt af den Grund, at der, fordi man ikke kan faae en Skolelov eller en Hærløvgivning, dog maatte der Mulighed for, at man kunde enes om Reformen paa det økonomiske Omraade; i hvert Fald bør man forsøge derpaa. Jeg ønsker altsaa ikke denne Sag afvist, men jeg ønsker den benyttet til Forhandling. Deri har den sidste ærede Taler fuldkommen Ret, at der forhandles naturligt og bedst i et Udvalg med den høie Regjering om, hvorvidt man ikke i en nær Fremtid kan komme til økonomiske Reforme, som jeg tror, at Handel og Skibsfart have fuldkommen gyldig Krav paa at opnaa. Jeg skal her paa ingen Maade gaa ind paa de andre Spørgsmaal om, hvad man kan anvende Statens oversflødige Penge til. Jeg tror slet ikke, at Statens Indtægter ere oversflødige. Deri giver jeg Regjeringen navnlig Finantsministeren fuldstændig Ret, at, naar man staar overfor Reformlove eller Reforme, som ville bevirke meget store forøgede aarlige Udgifter, skal man ikke begynde med at kaste Statens Indtægter bort. Deri er jeg aldeles enig med ham. Jeg er fuldstændig enig med det ærede 1ste Medlem for 10de Kredts (Sesjen) i, at man paa ingen Maade skal stræbe efter at faae de indirekte Afgifter nedsatte, men blot at faae dem omlagte, lagte paa de Punkter, som bedst kunne bære Afgifterne, og se at lette paa de Steder, hvor der trænges til Afslag.

Der er talt om Brændevinsafgiften. Sa jeg negter ikke, at jeg er en stor Under af en forøget Brændevinsafgift, ikke blot en bedre reguleret Brændevinsafgift, men en betydelig forøget. Jeg